

Afkræftelse af Retshandler, men det har ikke kunnet gaa videre, end til hvad der i § 23 indeholdes med Hensyn til Betingelserne for, at der skal gjøres Undtagelse fra de i de foregaaende Paragrafer opstillede Regler. Paragrafen siger, at Afkræftelse ikke skal finde Sted, naar Skyldneren var solvent, da Retshandelen blev indgaaet, eller naar det maa antages, at Kreditor ikke var vidende om nogen Omstændighed, der kunde lade ham formode Skyldnerens Insolvens. Disse sidste Udtryk har Mindretallet forstaaet saaledes, at Retten maa afgjøre, om der foreligger nogen Omstændighed, der kunde gjøre det antageligt, at en Kreditor har været vidende om, at Skyldneren var insolvent. Det maatte altsaa være Retten, som skulde udfinde, hvilke Data der kunde tale for eller imod, at Kreditor har været vidende om, at Skyldneren var insolvent. Men efter Wændringsforslaget anses det som givet, at Kreditor har maattet vide, at Fallenten allerede den Gang var insolvent, medmindre han kan bevise, at han ikke har vidst det. Det er dette, der forekommer Mindretallet at være en for streng Bestemmelse, idet det er forekommet os, at det maa være meget vanskeligt at bevise, at man ikke har vidst Noget, at fremkomme med Data, som tydeligt kunde bevise, at man ikke har været vidende om den Ting. Det er derfor, at Mindretallet ikke har kunnet følge det øvrige Udvalg med Hensyn til dette Wændringsforslag.

Melchior: Jeg har til dette Affnit tilladt mig at stille forskellige Wændringsforslag, hvoraf det vil ses, at jeg paa eet Punkt ikke har kunnet dele de Anskuelse, som ligge til Grund for Lovforslaget, og som Udvalget ved sin Betænkning tildels har godkjendt. Jeg kan være fuldkommen enig i Bestemmelserne i de første Paragrafer i dette Kapitel, §§ 20, 21 og 22, uagtet der ved dem indføres ganske nye Rettsregler, som tildels ikke have været kjendte her tidligere. Jeg er enig i, at de i mange Tilfælde ville beskytte mod Misbrug, og at de i og for sig kunne være meget heldige. Jeg maa imidlertid med Hensyn til § 23 være enig med Mindretallet, og jeg kan derfor ikke stemme for Wændringsforslaget under

Nr. 7. Jeg tror, at, saaledes som Lovforslaget er affattet, giver det al den Sikkerhed, som man kan vente, og, naar det blev overladt til Retten at bedømme, hvorvidt der er saadanne Omstændigheder tilstede, som kunne gjøre de Transaktioner mistænkelige, der foreligge, saa var vistnok alt det opnaaet, som man kunde ønske, medens den af Udvalget foreslaaede Affattelse kan give Anledning til overordentlige vidtløftige Processer og kan indvikle Folk i mange Ubehageligheder, og det fuldkommen usøfskyldt. Det maa til enhver Tid være Rettens Sag at bedømme, om der er foregaaet Noget, der tyder paa Misligheder, og som af den Grund kan angribes, og det er ubilligt, naar Boet mener at have en Fordring paa Tilbagebetaling, at vælte Bevisbyrden over paa den Anden. Det er det, som Wændringsforslaget til § 23 tilfigter; man siger, at der er en Præsumption, som maa afkræftes, og kan den ikke afkræftes, skal Beløbet udbetales til Boet igjen. Jeg maa altsaa her være ganske enig med Mindretallet i, at det vistnok er hensigtsmæssigt at beholde Lovforslaget, saaledes som det er affattet.

Derimod kan jeg ikke gaa ind paa Lovforslagets § 24, og jeg har tilladt mig at stille et Wændringsforslag om, at denne Paragraf skulde fuldkommen gaa ud af Lovforslaget. Det maa være mig tilladt at omtale, at § 24 og tildels § 25 først paa et meget sent Standpunkt ere komne ind i Lovforslaget. Der har fra Først af været megen Betænkelighed tilstede ved at indføre dette Princip i vor Lovgivning, nemlig Principet om, at Gjæld, der er forfalden og er betalt, paa et senere Tidspunkt skulde kunne fordres tilbage; man mente, at forfalden Gjæld, der var betalt, maatte ikke under nogen Omstændigheder kunne forlanges tilbagebetalt. Udvalget siger i sin Betænkning, og det er ogsaa blevet nævnt af den ærede Ordfører i Dag, at det antager, at denne Bestemmelse i § 24 vil styrke Krediten. Ja, hvis det var det Sædvanlige, at man gav Kredit i den Forestilling, at Gjælden skulde afvikles ved en Konkurs, saa vilde det unægtelig styrke Krediten, thi Konkursboerne ville ganske vist blive bedre derved; men gaar man ikke ud fra denne Forudsætning, saa tror jeg rigtig nok, at det